

NEDERWEERTS VERLEDEN

RUBRIEK VAN DE HEEMKUNDEVERENIGING NEDERWEERT

onder redactie van huub janssen en alfons bruekers

AFLEVERING 4

SHOWeerterland

DE PINMAEKERS VAN NEDERWEERT.

De legende van de Pinmaekers is al oud. Reeds in de tweede helft van de vorige eeuw vinden we haar voor het eerst gepubliceerd. Talloze versies zijn er van in omloop. Centrale rol speelt steeds een turf met zeven pinnen die als kalender moest fungeren. Een van de oudste varianten werd in 1893 door G. Krekelberg in het tijdschrift *De Maasgouw* gepubliceerd. Zijn versie luidt als volgt :

Als het waar is, wat de ouden van dagen ons vertellen, moet het garnalen geheugen van de voorvaderen der Nederweertsche inwoners hun eens een aardige poets gespeeld hebben. Zoo zoude men dan op een goeien dag niet meer weten, hoeveel dagen eene week telde. Goeie raad was duur, en bij bekkenslag werden de onthutste inwoners te zamen geroepen. Na rijp beraad zouden dan eenige schoenmakers een middel hebben gevonden om het raadsel op te lossen en de parochianen van eene wisse verwarring te redden.

Men zou het eerst Zondag laten worden en dan twee turven nemen. In eenen daarvan zou men zes, en in den andere zeven schoenpinnetjes steken. (Want daar zat het 'm juist in, de een beweerde van zes, de andere zeven dagen in de week te hebben).

Telkens, wanneer een dag voorbij was, zoude men een pinnetje uit elk der turven trekken. En wanneer bij het laatste houtje uit den turf met zes stuks, de week nog niet om was, kon men triomfantelijk bestatigen, dat men in elke week nog een dag langer te leven had. Zoo gezegd, zoo gedaan. En het geschiedde ! En men kwam tot de hoogst gelukkigte oplossing, en wel tot de meest gunstige; vreugde en blijdschap heerschten over Nederweert. Men zegt daarbij nog, dat om deze reden nu slechts vijf torenspitsen op de Nederweertse pastorie staan terwijl de architect er anders zeven zoude geplaatst hebben ?

Dit vertelsel nu heeft aanleiding gegeven, om bij krakeel en twist nog den spotnaam "Neerwiërter pinmèkers" voor 't voetlicht te halen.

Dit alles behoort natuurlijk onder de rubriek "sagen" voor de folklore tehuis. Mijs inziens dragen de parochianen van genoemde gemeente dien naam, omdat er voor ééne gemeente

zooveel schoenmakers worden aangetroffen, en vroeger in de schoenmakerij meer houten pinnetjes dan nagels werden gebruikt.

Ik noemde in mijn inleiding al even de auteur van dit verhaal : Gerard Krekelberg. Wellicht hebt U nog nooit van hem gehoord, maar een ander werkstuk van zijn hand kent U allemaal : het Limburgse volkslied *Waar in 't bronsgroen eikenhout....* waarmee hij grote bekendheid verwierf. Later in zijn leven verwierf hij nog meer bekendheid, maar dan in negatieve zin. In 1924 namelijk verzorgde hij een rubriek met oude volksverhalen in de *Limburger Koe-rier*. Bijna al de door hem in die rubriek gepubliceerde verhalen werden later ontmaskerd als vervalsingen. Krekelberg had ze overgenomen uit het Vlaamse tijdschrift *Ons Volksleven* en liet ze door het op slimme wijze veranderen van plaatsnamen en persoonsnamen zich afspeelen in het Midden-Limburgse land. De reden van dit bedrog zou geldgebrek zijn geweest.

Dus U bent gewaarschuwd. Geloof nooit onvoorwaardelijk wat een rubriekschrijver zegt, zelfs niet van

Alfons Bruekers.

(nadrak verboden).

Bij gelegenheid van het uitreiken van de eerste evenementenkalender van Nederweert biedt voorzitter Jo Stultjens van vogelvereniging "De Lijster" burgemeester Kessels tevens een turf met zeven pinnen aan, symbool van Nederweertse vindingrijkheid. Maar aan de pinnen te zien was de week nog niet ten einde.....
(Foto : Huib van Deursen)